

УДК: 343.985
DOI <https://doi.org/10.32837/pyuv.v0i5.942>

Н. В. Неледва
orcid.org/0000-0002-9317-512X
кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри кримінального права, процесу та криміналістики
Міжнародного гуманітарного університету

ОСОБЛИВОСТІ ОФІЦІЙНОГО ОФОРМЛЕННЯ ВІДНОСИН ПРО КОНФІДЕНЦІЙНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ

Постановка проблеми. Регламентований главою 21 Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК України) інститут негласних слідчих (розшукових) дій вже протягом останніх дев'яти років залишається предметом спорів та жвавих наукових дискусій. Поряд із суто теоретичними проблемами щодо полярності розуміння конфіденційного співробітництва не стільки як негласної слідчої (розшукової) дії, а як заходу забезпечувального характеру, до власне практичних складнощів, зокрема методики та технологій офіційного оформлення відносин між слідчим (або уповноваженим, у порядку, встановленому у КПК органом) та конфідентом (особою, яка залучається до конфіденційного співробітництва). Зазначений спектр проблем видається актуальним та затребуваним напрямом подальших наукових досліджень.

Аналіз публікацій та наукових робіт. Наукові розробки з окремих питань, пов'язаних із проблематикою конфіденційного співробітництва, проводилися Ю.П. Аленіним, К.В. Антоновим, О.М. Бандуркою, Н.О. Гольдберг, М.Л. Грибовим, В.Л. Лукашевичем, М.А. Погорецьким, Д.Б. Сергєєвою, В.М. Тертишником, В.Г. Уваровою та іншими вченими. Проте, на нашу думку, мало уваги було приділено, зокрема, питанням дослідження особливостей офіційного оформлення відносин про конфіденційне співробітництво.

Мета статті – розкрити поняття та особливості офіційного оформлення відносин про конфіденційне співробітництво за законодавством України.

Основний матеріал. Конфіденційне співробітництво є специфічною формою організації відносин між слідчими органами та окремими особами. Само по собі «сприяння» правоохоронним органам у процесі проведення ними своєї діяльності є відображенням високого рівня правової культури населення та загального розуміння громадянами необхідності забезпечення належних умов реалізації та захисту прав і свобод людини.

Своєю чергою такі намагання суспільства мають бути забезпечені з боку держави певною системою гарантій та заохочень. У зазначеному контексті особливу актуальність отримують питання належного оформлення відносин про конфіденційне співробітництво.

Нормативно-правова регламентація інституту конфіденційного співробітництва під час розкриття та розслідування злочинів складається з низки правових актів, зокрема: Конституції України, КПК України, законів України «Про оперативно-розшукову діяльність», «Про Службу безпеки України», «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю», «Про забезпечення безпеки осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві», Інструкції про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні, інших нормативно-правових актів, у тому числі й з обмеженим доступом.

У ст. 19 Конституції України встановлено, що правовий порядок в Україні ґрунтується на засадах, відповідно до яких ніхто не може бути змушений робити те, що не передбачено законодавством. А органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України [4].

О.О. Подобний зазначає, що окремим напрямом створення оптимальних умов повного й об'єктивного процесу розслідування в межах оперативно-розшукового забезпечення проваджень про організовану злочинну діяльність є забезпечення практичної реалізації використання конфіденційного співробітництва, передбачене ст. 275 КПК України [7, с. 154].

Ст. 275 КПК України регламентовано, що під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій слідчий має право використовувати інформацію, отриману внаслідок конфіденційного співробітництва з іншими особами, або залучати цих осіб до проведення негласних слідчих (розшукових) дій [5].

Д.Б. Сергєєва вважає, що конфіденційне співробітництво може бути використане під час провадження таких негласних слідчих (розшукових) дій, як спостереження за особою, речю або місцем (ст. 269 КПК України), аудіо-, відеоконтроль місця (ст. 270 КПК України) та особи (ст. 260 КПК України), контроль за вчиненням злочину (ст. 271

КПК України), виконання спеціального завдання з розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації (ст. 272 КПК України), під час негласного отримання зразків, необхідних для порівняльного дослідження (ст. 274 КПК України), що, на наш погляд, не є негласною слідчою (розшуковою) дією, а є заходом забезпечувального характеру. Під час провадження інших негласних слідчих (розшукових) дій використання конфіденційного співробітництва у формі залучення осіб, з якими таке співробітництво встановлено, не є доцільним. Інша форма конфіденційного співробітництва, передбачена ст. 275 КПК України, а саме отримання (та використання) інформації від таких осіб, є доцільною для використання не тільки в процесі проведення усіх без винятку негласних слідчих (розшукових) дій, але і в процесі провадження інших процесуальних дій, що проводяться в межах досудового розслідування [13, с. 50].

Своєю чергою буквально тлумачення ст. 275 КПК України дозволяє стверджувати, що правом на використання конфіденційного співробітництва в рамках кримінального провадження наділений виключно слідчий і будь-яких винятків КПК України щодо цього не містить. Навіть більше, така позиція вже підтверджена на практиці, адже залучення та подальша співпраця конфідентів у кримінальному провадженні тривалий час практикуються слідчими та витримують судовий контроль.

В.Г. Уваров за статусом осіб, конфіденційне співробітництво з якими може використовувати слідчий, диференціював на осіб, що сприяють на конфіденційній основі діяльності уповноважених оперативних підрозділів, осіб, які одноразово конфіденційно співробітничать у межах конкретного кримінального провадження (свідки, фахівці тощо) [14, с. 164].

У ст. 11 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» зазначається, що органи державної влади, підприємства, установи, організації незалежно від форми власності зобов'язані сприяти оперативним підрозділам у вирішенні завдань оперативно-розшукової діяльності. За бажанням осіб їх співробітництво з оперативним підрозділом може бути оформлене письмовою угодою з гарантуванням конфіденційності співробітництва. Угоду про сприяння оперативним підрозділам в оперативно-розшуковій діяльності може бути укладене з дієздатною особою. Порядок укладання угоди визначається Кабінетом Міністрів України [11].

У процесі аналізу положень зазначеного закону варто підкреслити особливості правового режиму таких відносин. Так, у випадку з органами державної влади, підприємствами, установами та організаціями йдеться про їх обов'язок сприяти

оперативним підрозділам, а щодо фізичних осіб – це їхнє право.

Законом України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю» встановлено, що в процесі здійснення боротьби з організованою злочинністю спеціальні підрозділи з боротьби з організованою злочинністю Служби безпеки України мають право, якщо інших заходів для розкриття організованої злочинності та притягнення винних до відповідальності замало, використовувати штатних і нештатних негласних співробітників, які вводяться під легендою прикриття в організовані злочинні угруповання [12].

У зазначеному контексті варто враховувати, що сприяння здійсненню оперативно-розшукової діяльності за своїм змістом є ширшим, ніж конфіденційне співробітництво, бо його суб'єктами, згідно із ст. 275 КПК України, можуть бути виключно дієздатні фізичні особи. Крім того, сприяти здійсненню оперативно-розшукової діяльності можна і не на конфіденційній основі, а цілком відкрито та публічно, приміром, це діяльність засобів масової інформації.

Варто визнати науково слушною пропозицію М.Л. Грібова та О.І. Козаченка щодо необхідності теоретичного переосмислення співвідношення понять «негласне співробітництво» та «конфіденційне співробітництво», в контексті того, що вживання терміна «конфіденційне співробітництво» припустиме в значенні взаємодії між уповноваженими законом посадовими особами правоохоронних органів та особами, залученими до виконання завдань правоохоронної діяльності, що здійснюється з утаємниченням змісту інформаційного обміну, але не передбачає обов'язкового втаємничення самого факту такої взаємодії [3, с. 9]. Враховуючи встановлений предмет статті, ми не будемо дискутувати з означених питань та зупинимось виключно на питаннях особливостей офіційного оформлення відносин про конфіденційне співробітництво за законодавством України.

Законом України «Про забезпечення безпеки осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві» регламентовано, що до осіб, які мають право на забезпечення безпеки, шляхом застосування організаційно-технічних та інших заходів, спрямованих на захист життя, житла, здоров'я та майна цих осіб від протиправних посягань, із метою створення необхідних умов для належного відправлення правосуддя, за наявності відповідних підстав мають особи, які заявили до правоохоронного органу про кримінальне правопорушення або в іншій формі брали участь чи сприяли виявленню, попередженню, припиненню або розкриттю кримінальних правопорушень [8].

З метою урегулювання загальних процедур організації проведення негласних слідчих дій та використання їх результатів у кримінальному

провадженні, забезпечення додержання конституційних прав та законних інтересів учасників досудового розслідування, швидкого, повного та неупередженого розслідування злочинів 16 листопада 2012 р., було видано Наказ № 114/1042/516/1199/936/1687/5 про затвердження Інструкції (далі – Інструкція) про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні. У вказаній Інструкції, зокрема, зазначається, що під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій слідчий, уповноважений оперативний підрозділ, який виконує доручення слідчого, прокурора, має право використовувати інформацію, отриману внаслідок конфіденційного співробітництва з іншими особами або залучати цих осіб до проведення негласних слідчих (розшукових) дій у випадках, передбачених Кримінальним процесуальним кодексом (ст. 275 КПК України). Використання такої інформації здійснюється за умови гарантування безпеки особи, яка надає таку інформацію [9].

У процесі проведення негласних слідчих (розшукових) дій мають місце три види оформлення такої співпраці: усна домовленість (застосовується, коли отримання згоди про співробітництво в письмовій формі неможливо або недоречно); розписка (підписка про співпрацю) як акт одностороннього волевиявлення громадянина; контракт [2, с. 3].

Слід підтримати обґрунтовану К.В. Антоновим наукову позицію, що перелік умов, що мають бути закріплені в контракті, визначається індивідуально і залежить від характеру виконуваної роботи, особистих і ділових якостей особи, яка приймає зобов'язання сприяти органам досудового розслідування, його реальних можливостей брати участь у певних заходах.

У контракті можуть передбачатися особливі умови, пов'язані з результатами участі у проведенні негласної слідчої (розшукової) дії, зокрема зі збереження інформації, що становить державну таємницю. У зв'язку з цим контрактом можуть встановлюватися вимоги до конфідента, наприклад, пов'язані з обмеженням його права виїзду за кордон у межах встановленого терміну після закінчення дії контракту [2, с. 5].

Контракт має складатися у двох примірниках, а місце їх зберігання має визначатися сторонами, що укладають контракт.

Враховуючи правову природу інституту негласних слідчих розшукових дій, стає можливим виділення особливих умов контракту про конфіденційне співробітництво.

Персональна гарантія. Інформація про конфідента має зберігатися у тайні, у зв'язку з конспіративною сутністю такої роботи та його бажанням

забезпечити власне життя і здоров'я та його найближчого оточення. Контракт може зумовлювати умови безпеки особи, яка надає допомогу, і членів його сім'ї, включаючи як загальні, так і індивідуальні умови (зміна зовнішності; видача нових документів, що засвідчують особу; переїзд в іншу місцевість тощо).

З цього приводу варто погодитися із К.В. Антоновим, який зазначає, що виокремлення нових пріоритетів у кримінальному провадженні держава має враховувати особисту безпеку суб'єктів їх забезпечення, а саме осіб, укорінених у злочинне середовище, бо їхньому життю та здоров'ю загрожує особлива небезпека. Необхідність забезпечення безпеки осіб, які на конфіденційній основі залучалися до проведення НС(Р)Д, постало перед правоохоронними органами протягом останніх років, коли багато учасників процесу стали ухилятися від участі у С(Р)Д під час досудового розслідування та судового провадження для надання свідчень. Такі відмови були пов'язані з побоюванням розкриття факту конфіденційної співпраці з правоохоронними органами та виникненням у зв'язку із цим реальної загрози для життя та здоров'я як свого, так й близьких родичів [1, с. 370].

Конфіденційність. Якщо конфідент отримав інформацію, зокрема не захищену законом, а також відомості, які можуть розглядатися як державна або комерційна таємниця, то він не має права повідомляти її третім особам без згоди замовника. Щодо окремих видів інформації можуть бути встановлені особливі обмеження, зокрема, обмеження його права виїзду за кордон.

У ч. 2 ст. 21 Закону України «Про інформацію» подається визначення конфіденційної інформації (інформація про фізичну особу, а також інформація, доступ до якої обмежено фізичною або юридичною особою, крім суб'єктів владних повноважень. Конфіденційна інформація може поширюватися за бажанням (згодою) відповідної особи у визначеному нею порядку відповідно до передбачених нею умов, а також в інших випадках, визначених законом) [10].

Інструктаж. Конфідент має бути ознайомлений не тільки з можливими варіантами розвитку подій під час виконання предмета контракту, але й про механізми та сталі технології здійснення такої діяльності, зокрема про всі можливі ризики такого виконання.

У процесі встановлення та підтримання відносин конфіденційного співробітництва уповноваженим законом суб'єктам необхідно враховувати не лише відповідність особи, яка залучається до негласного співробітництва, вимогам, поставленим до неї й закріпленим у відповідних підзаконних нормативно-правових актах, але й деякі етико-правові складники цієї діяльності.

Оплата – усна або письмова домовленість між замовником та конфідентом щодо передачі та отримання узгодженого розміру матеріальних, або інших персонально визначених благ.

Форс-мажор – виникнення обставин, за які жодна сторона не відповідає або навіть, якщо і несе відповідальність, але з об'єктивних причин не має можливості їх виконати, або нести відповідальність.

Верифікація. Замовник має право в будь-який час перевірити хід і якість роботи, виконуваної конфідентом, не втручаючись у його діяльність. Неякісне виконання завдань конфідентом є підставою одноособової та безапеляційної відмови замовника від прийнятих зобов'язань.

Приймання замовником роботи, виконаної конфідентом, підтверджується внесенням отриманих замовником даних до кримінального провадження.

Індивідуальні умови. Контракт містить як загальні, так і індивідуальні умови співпраці. Всі окремі умови співпраці мають бути деталізовані з урахуванням вимог сторін.

Відмова. Замовник та конфідент мають змогу в односторонньому порядку відмовитися від виконання договору (контракту). Одностороння відмова від контракту може бути зроблена в будь-який час, окрім часу фактичного виконання конфіденційного співробітництва.

Строки. У контракті вказується тільки початковий термін виконання робіт або послуг. Конфідент не несе відповідальності за порушення як початкового, так і кінцевого термінів виконання робіт. За усним погодженням між сторонами обговорюються проміжні терміни завершення окремих завдань.

Також варто пам'ятати, що, відповідно до ч. 1 ст. 252 КПК України, фіксація ходу і результатів негласних слідчих (розшукових) дій має відповідати загальним правилам фіксації кримінального провадження, передбаченим цим Кодексом. За результатами проведення негласної слідчої (розшукової) дії складається протокол, до якого в разі необхідності долучаються додатки.

Відповідно до ч. 1 ст. 104 КПК України, у випадках, передбачених цим Кодексом, хід і результати проведення процесуальної дії фіксуються в протоколі. Отже, відповідно до ч. 1 ст. 252 та ч.1 ст. 104 КПК України, за результатами проведення негласних слідчих (розшукових) дій обов'язково складається протокол про хід та результати цієї процесуальної дії.

З цього приводу А. Леонов зазначає, що відповідно до ч. 1 ст. 106 КПК України протокол під час досудового розслідування складається слідчим або прокурором, які проводять відповідну процесуальну дію, під час її проведення або безпосередньо після її закінчення. Отже,

протокол про хід і результати НСРД, оскільки він є негласною слідчою дією, а відповідно, не може бути складений під час цієї дії, має бути складеним безпосередньо після закінчення цієї процесуальної дії. Цей протокол не може бути складений наступного дня, через тиждень або рік після закінчення конкретної негласної слідчої (розшукової) дії. Він має бути складений безпосередньо після закінчення процесуальної дії і саме тією посадовою особою, яка провела цю негласну слідчу (розшукову) дію [6].

Висновки. Підсумовуючи, варто зазначити, що залучення осіб до конфіденційного співробітництва під час здійснення негласних слідчих (розшукових) дій є необхідною умовою якісного виконання завдань кримінального провадження. Важливою складовою частиною процесу організації такого співробітництва є офіційне, формально-юридичне оформлення відносин між слідчим органом та конфідентом у вигляді контракту. Чинне законодавство не має чіткого визначення такої угоди, вимог щодо порядку її оформлення, вичерпного переліку умов та положень, які мають бути розміщені в тексті.

Поряд із зазначеним вважаємо за можливе запропонувати наукове обговорення щодо перспектив вдосконалення чинного законодавства України, а саме: внесення змін до КПК України шляхом додання ст. 275¹, в якій закріпити поняття, перелік обов'язкових структурних елементів, істотних умов та гарантій контракту на конфіденційне співробітництво.

Отже, подальше дослідження питань офіційного оформлення відносин із конфіденційного співробітництва є актуальним та затребуваним напрямом досліджень сучасної юридичної науки.

Література

1. Антонов К.В. Проблеми нормативно-правового регулювання використання конфіденційного співробітництва під час досудового розслідування. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2020. № 3. С. 369–371.
2. Антонов К., Гольдберг Н. Контракт як форма закріплення конфіденційного співробітництва при здійсненні негласних слідчих (розшукових) дій. *Університет митної справи та фінансів*. 2016. С. 1–11.
3. Грібов М.Л., Козаченко О.І. Співвідношення понять «конфіденційне співробітництво» та «негласне співробітництво». *Вісник кримінального судочинства*. 2019. № 1. С. 8–17
4. Конституція України : Закон України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>
5. Кримінальний процесуальний кодекс України : Кодекс України; Закон, Кодекс від 13 квітня 2012 р. № 4651-VI / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#n3768>
6. Леонов А. Особливості проведення негласних слідчих (розшукових) дій під час досудового розслідування кримінальних проваджень. URL: <https://>

zib.com.ua/ua/136530-osoblivosti_provedennya_nsr_d_v_kriminalnomu_provadzheni.html.

7. Подобний О.О., Бельський Р.О. Наукова розробленість проблеми використання конфіденційного співробітництва на досудовому слідстві. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. Сер.: Юриспруденція. 2021. № 49. С. 152–155

8. Про забезпечення безпеки осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві : Закон України від 23 грудня 1993 р. № 3782-ХІІ. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3782-12>

9. Про затвердження Інструкції про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні : Наказ, Інструкція від 16 листопада 2012 р. № 114/1042/516/1199/936/1687/5 / Генеральна прокуратура України, МВС України, Служба безпеки України [...]. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0114900-12#Text>

10. Про інформацію : Закон України від 2 жовтня 1992 р. № 2657-ХІІ / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2657-12>

11. Про оперативно-розшукову діяльність : Закон України від 18 лютого 1992 р. № 2135-ХІІ / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2135-12#Text>

12. Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю : Закон України від 30 червня 1993 р. № 3341-ХІІ / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3341-12>

13. Сергеева Д.Б. Негласне співробітництво в кримінальному процесі. *Вісник кримінального судочинства*. 2016. № 4. С. 47–54.

14. Уваров В.Г. Негласні слідчі (розшукові) дії: проблеми юридичної визначеності та ефективності. *Правова позиція*. 2016. № 2 (17). С. 163–170.

Анотація

Неледва Н. В. Особливості офіційного оформлення відносин про конфіденційне співробітництво за законодавством України. – Стаття.

Регламентований главою 21 Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК України) інститут негласних слідчих (розшукових) дій вже протягом останніх дев'яти років залишається предметом спорів та жвавих наукових дискусій. Поряд із суто теоретичними проблемами щодо полярності розуміння конфіденційного співробітництва не стільки як негласної слідчої (розшукової) дії, а як заходу забезпечувального характеру, до власне практичних складнощів, зокрема методики та технологій офіційного оформлення відносин між слідчим (або уповноваженим, у порядку встановленому у КПК органом) та конфідентом (особою, яка залучається до конфіденційного співробітництва). Зазначений спектр проблем видається актуальним та затребуваним напрямом подальших наукових досліджень.

Нормативно-правова регламентація інституту конфіденційного співробітництва під час розкриття та розслідування злочинів складається з низки правових актів, зокрема: Конституції України, КПК України, законів України «Про оперативно-розшукову діяльність», «Про Службу безпеки України», «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю», «Про забезпечення безпеки осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві», Інструкції про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у криміналь-

ному провадженні, інші нормативно-правові акти, у тому числі й з обмеженим доступом.

З огляду на правову природу інституту негласних слідчих розшукових дій, стає можливим виділення особливих умов контракту про конфіденційне співробітництво, а саме: персональна гарантія, конфіденційність, інструктаж, оплата, форс-мажор, верифікація, індивідуальні умови, відмова, строки.

Підсумовуючи, слід зазначити, що залучення осіб до конфіденційного співробітництва під час здійснення негласних слідчих (розшукових) дій є необхідною умовою якісного виконання завдань кримінального провадження. Важливою складовою частиною процесу організації такого співробітництва є офіційне, формально-юридичне оформлення відносин між слідчим органом та конфідентом у вигляді контракту. Чинне законодавство не має чіткого визначення такої угоди, вимог щодо порядку її оформлення, вичерпного переліку умов та положень, які мають бути розміщені у тексті.

Поряд із зазначеним, вважаємо за можливе запропонувати наукове обговорення щодо перспектив вдосконалення чинного законодавства України, а саме: внесення змін до КПК України шляхом додання ст. 275¹, в якій закріпити поняття, перелік обов'язкових структурних елементів, істотних умов та гарантій контракту на конфіденційне співробітництво.

Отже, подальше дослідження питань офіційного оформлення відносин із конфіденційного співробітництва є актуальним та затребуваним напрямом досліджень сучасної юридичної науки.

Ключові слова: конфідент, конфіденційне співробітництво, контракт на конфіденційне співробітництво, кримінальний процес, негласні слідчі (розшукові) дії.

Summary

Neledva N. V. Features of official formalization of relations on confidential cooperation according to the legislation of Ukraine. – Article.

The institute of covert investigative (search) actions regulated by Chapter 21 of the Criminal Procedure Code of Ukraine (hereinafter the CPC of Ukraine) has been the subject of disputes and lively scientific discussions for the last nine years. Along with purely theoretical problems, the polarity of understanding confidential cooperation not so much as covert investigative (search) actions, but as a security measure, to the actual practical difficulties, including methods and technologies of formalizing relations between the investigator (or commissioner, in the manner prescribed by the CPC authority) and the confidant (a person involved in confidential cooperation). This range of problems is seen as a relevant and popular area of further research.

Regulatory and legal regulation of the institute of confidential cooperation in the detection and investigation of crimes consists of a number of legal acts, including: the Constitution of Ukraine; the CPC of Ukraine; the several legal acts as: “On operational and investigative activities”, “On Security Service of Ukraine” “Organizational and legal bases of fight against organized crime”, “On ensuring the safety of persons involved in criminal proceedings”, Instructions on the organization of covert investigative (search) actions and the use of their results in criminal proceedings, other regulations, including with limited access.

Given the legal nature of the institution of covert investigative (search) actions, it becomes possible to identify the following special conditions of the contract

of confidential cooperation, namely: personal guarantee, confidentiality, instruction, payment, force majeure, verification, individual conditions, refusal, deadlines.

In conclusion, it should be noted that the involvement of individuals in confidential cooperation in the implementation of covert investigative (search) actions is a necessary condition for the quality of the tasks of criminal proceedings. An important component of the process of organizing such cooperation is the formal and legal registration of the relationship between the investigative body and the confidant in the form of a contract. The current legislation does not have a clear definition of such an agreement, requirements for the procedure for its execution, an

exhaustive list of conditions and provisions that must be placed in the text.

Along with the above, we consider it possible to offer a scientific discussion on the prospects for improving the current legislation of Ukraine, namely, amendments to the CPC of Ukraine, by adding Article 275¹ which enshrines the concept, list of mandatory structural elements, essential conditions and guarantees of confidentiality. cooperation.

Therefore, further research on the formalization of relations of confidential cooperation is a relevant and popular area of research in modern legal science.

Key words: confident, confidential cooperation, contract for confidential cooperation, criminal procedure, covert investigative (search) actions.